

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος: Η ανασύσταση της Εκκλησίας της Αλβανίας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Με τις ευχές όλων για ταχεία ανάρρωση και την επιστροφή του στην Αρχιεπισκοπή Αλβανίας, για να συνεχίσει το σπουδαίο ποιμαντικό του έργο, παραθέτουμε ένα σύντομο αφιερώμα για το συνολικό έργο που έχει επιτελέσει στην Αλβανία όλα αυτά τα χρόνια.

- της Μαρίας Γιαχνάκη

Για άλλη μια χρονιά τα χωριά της Αλβανίας -και κυρίως οι ηλικιωμένοι και τα ορφανά- γιόρτασαν τις χρονιάρες μέρες με μια αληθινή και διαχρονική ζεστασιά, την οποία φρόντισε να τους παρέχει η Εκκλησία της Αλβανίας. Για άλλη μια χρονιά ακούστηκαν τα κάλαντα, λειτουργήθηκαν στις εκκλησιές, κοινωνήσαν μικροί και μεγάλοι και άκουσαν τον λόγο του Θεού όχι μόνο από τα χείλη του Αρχιεπισκόπου, αλλά και από όλον τον κλήρο, που πια σπέρνει τον σπόρο και εκείνος φυτρώνει σε κάθε σπιθαμή γης, μετά την ανασύσταση της Εκκλησίας της Αλβανίας.

Η ανασύσταση της Εκκλησίας της Αλβανίας, στα 32 χρόνια που βρίσκεται στο τιμόνι της ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας, Αναστάσιος, μπορεί να πει κάποιος ότι ήταν ένα θαύμα. Σε μια χώρα όπου ο κομμουνισμός καταπίεσε, τρομοκράτησε και εκβίασε τον λαό της Αλβανίας, η παρουσία ενός ιεράρχη, όπως είναι ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος, έδωσε πνοή ζωής στους φοβισμένους κατοίκους της μισογκρεμισμένης χώρας. Δεν ήταν λίγες οι εικόνες που καταγράφηκαν κατά τη διάρκεια των ομιλιών του, όταν έφτασε στην Αλβανία από την Αφρική, όπου οι άνθρωποι πλημμύριζαν τους τόπους και παραληρούσαν φωνάζοντάς του: «Εδώ να μείνεις!».

Από τότε ο Αναστάσιος της Αλβανίας μέτρησε 32 χρόνια ποιμαντορίας στην Αλβανία, αλλάζοντας πλήρως την εικόνα της χώρας. Ταξιδεύοντας σε μια Αλβανία όπου μπορεί κανείς να συγκρίνει την εποχή πριν από το 1990 με το σήμερα, σίγουρα θα μπορούσε να δει πολλές αλλαγές, οι οποίες ήταν αναγκαίες να γίνουν, κυρίως μετά το τέλος του καθεστώτος, το οποίο είχε βυθίσει ήδη τη χώρα αυτή των Βαλκανίων στην αθεΐα.

Η μεγάλη μεταβολή

Στη διαλυμένη χώρα δεν υπήρχε τίποτα όρθιο, λένε όσοι μπόρεσαν να επιβιώσουν, και οι εκκλησίες είχαν μεταμορφωθεί σε αποθήκες, στάβλους και έρημους τόπους. Ομως την πραγματική αλλαγή στη χώρα δεν θα την έφερναν μόνο τα νέα κτίρια και τα πάρκα, οι πλατείες και τα υλικά αγαθά, αλλά η ανασύσταση των ανθρώπινων δυνάμεων, η πραγματική ενασχόληση με τον ανθρώπινο πόνο, η αγκαλιά, η αγάπη, η πίστη στον Θεό. Σε αυτά δηλαδή που πίστευε ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος και τα οποία υπηρετεί μέχρι και σήμερα. Όταν στα 62 του χρόνια ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος, ως επίσκοπος τότε και μητροπολίτης Ανδρούσης, βρέθηκε απεσταλμένος του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Αλβανία για έναν χρόνο ιεραποστολικής προσπάθειας πριν από την εκλογή του, η ξηρασία των ανθρώπινων αισθημάτων ήταν μεγάλη, η σιωπή της ανθρώπινης ύπαρξης μεγαλύτερη και ο φόβος που κυλούσε στις φλέβες των ανθρώπων μαζί με το αίμα

τους ακόμη πιο έντονος.

Όταν έφευγε από την Αφρική για την Αλβανία πήγε για ένα χρόνο ως Μητροπολίτης Ανδρούσης με στόχο να γυρίσει πάλι στην Αφρική. Οι γυναίκες μάλιστα της Αφρικής του έλεγαν όταν έφευγε για την Αλβανία: «Εμάς πού μας αφήνεις;». Η Αλβανία του φόβου, της πείνας, της καθημερινότητας με κατεβασμένο το κεφάλι ήταν πλέον η γειτονιά των Βαλκανίων στην οποία άλλες ιδέες είχαν προλάβει ήδη να κερδίσουν έδαφος, αποπροσανατολίζοντας τον λαό, που όμως τελικά φάνηκε με την έλευση του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου ότι διψούσε και ήταν έτοιμος για τη μεγάλη αλλαγή στη ζωή του. Όταν έφτασε στην Αλβανία, ο ίδιος πίστευε ότι έφτασε σε μια χώρα που δεν επιτρέπεται στον λαό να πιστέψει. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας είχε εντελώς διαλυθεί από τον 23χρονο διωγμό και ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος, αφήνοντας την Αφρική που τόσο αγαπούσε, αρχίζει έναν άλλο αγώνα διαφορετικό, πρωτόγνωρο, αρχίζοντας στην κυριολεξία από την αρχή.

Σήκωσε τα μανίκια

Το μόνο που είπε στον εαυτό του ήταν: «Θα βάλουμε τον σταυρό μας και θα προχωρήσουμε». Φτάνοντας στην Αλβανία, σήκωσε τα μανίκια και ευλόγησε δρόμους, έχτισε γέφυρες, άνοιξε εκκλησίες, έχτισε νοσοκομεία, σχολεία, οικοτροφεία και εκπαιδευτήρια. Για 6 χρόνια από το 1992 την ιεραποστολική και ποιμαντική προσπάθεια στην Αλβανία είχε επωμιστεί ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος. Το 1998 συγκροτείται η Ιερά Σύνοδος και ακολουθούν διευρύνσεις έως το 2016. Η κυβέρνηση της Αλβανίας τότε δεν δεχόταν Έλληνα Αρχιεπίσκοπο. Το αλβανικό Κοινοβούλιο επικύρωσε το 2009 τη συμφωνία για τη ρύθμιση των σχέσεων μεταξύ της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας και της αλβανικής κυβέρνησης, η οποία κατέστη νόμος του κράτους τελικά. Μια νέα τότε γενιά κληρικών αλβανικής υπηκοότητας εκπαιδεύεται και χειροτονείται. Ιδρύονται και λειτουργούν νεανικά κέντρα σε πόλεις και χωριά. Ανεγέρθηκαν πάνω από 150 νέοι ιεροί ναοί, αναστηλώθηκαν 60 ναοί και μοναστήρια και επισκευάστηκαν περισσότεροι από 160 ναοί, ενώ αγοράστηκαν και οικοδομήθηκαν πάνω από 70 κτίρια, με αποτέλεσμα το οικοδομικό έργο να ανέρχεται σε 450 κτίρια. Δεκάδες θεολογικά και εποικοδομητικά βιβλία μεταφράζονται. Το τυπογραφείο της Ορθοδόξου Εκκλησίας εκδίδει εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία επιστημονικού, πνευματικού και λειτουργικού περιεχομένου.

Εκπαίδευση και υγεία

Στο θέμα της υγείας, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας πρωτοστατεί ακολουθώντας τις ανάγκες του λαού, αναλαμβάνοντας ευρύτερες κοινωνικές πρωτοβουλίες. Ο Αρχιεπίσκοπος τότε ιδρύει το διαγνωστικό κέντρο «Ευαγγελισμός» στα Τίρανα, με 23 ειδικότητες, προσφέροντας σύγχρονες ιατρικές υπηρεσίες με τη συμβολή διακεκριμένων ιατρών, ενώ μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί πάνω από 3.000.000 επισκέψεις και εξετάσεις. Στον Αγιο Βλάσιο του Δυρραχίου, ένα σημαντικό ίδρυμα για την εκκλησιαστική εκπαίδευση, λειτουργεί η Ανωτέρα Θεολογική Ακαδημία «Ανάστασις» και Εκκλησιαστικά Λύκεια στο Αργυρόκαστρο και στο Δυρράχιο. Η Ακαδημία γίνεται κέντρο γνώσεων εκπαίδευσης και σημείο αναφοράς για τις νέες γενιές που θα παισιώσουν το θεολογικό και ποιμαντικό έργο του μέλλοντος της Εκκλησίας της Αλβανίας. Η βιβλιοθήκη του ιδρύματος γίνεται πόλος έλξης για τους φοιτητές, ενώ 21 νηπιαγωγεία, αλβανοελληνικά σχολεία, αλβανοαμερικανικό εκπαιδευτήριο, οικοτροφεία και τόσα άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα από τη μια άκρη της Αλβανίας έως την άλλη άπλωσαν το πέπλο μιας πραγματικά αισιόδοξης πλευράς για την εκπαίδευση και το μέλλον των νέων.

Φιλανθρωπικό έργο

Στις δύσκολες περιόδους που πέρασε η χώρα, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας ανέπτυξε πλούσιο φιλανθρωπικό έργο, όπως ακριβώς κάνει και σήμερα σε κάθε στιγμή που ο λαός χρειάζεται στήριξη. Από την τραγωδία στο χωριό Γκερντές το 2008 έως τις πλημμύρες του 2015 στο Φιέρι και στην Αυλώνα, αλλά και πρόσφατα το 2019 στον σεισμό στο Δυρράχιο, η Εκκλησία της Αλβανίας ήταν εκεί. Στήριξε μεγάλο αριθμό προγραμμάτων για την ανάπτυξη χωριών και πόλεων. Στήριξε τη γεωργία και την κτηνοτροφία, άνοιξε δρόμους, κατασκεύασε υδραγωγεία, συμπαραστάθηκε σε ηλικιωμένους, ορφανά και ασθενείς, δημιούργησε χώρους φιλοξενίας για ευπαθείς ομάδες, βγάζοντάς τες από την ανασφάλεια. Η συμβολή της Εκκλησίας της Αλβανίας στον πολιτισμό είναι εξίσου σημαντική, αφού πάνω από 11.000.000 ευρώ έχουν διατεθεί για την αναστήλωση ορθόδοξων χώρων λατρείας και μνημείων, ενώ παράλληλα χορωδίες και εργαστήρια αγιογραφίας και συντήρησης εικόνων έχουν αναβαθμίσει το επίπεδο της πολιτιστικής εικόνας της χώρας.

Το 2016 ολοκληρώθηκε η κατασκευή του υδροηλεκτρικού έργου Ραπούνι, που εκτός του ότι συμβάλλει στην αύξηση των υποδομών της Αλβανίας έχει ένα σαφή κοινωνικό σκοπό, να συνεχίσει η Αλβανία το κοινωφελές της έργο και στο μέλλον, έχοντας την οικονομική δυνατότητα, να στέκεται πάντα στα πόδια της. Ο

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος έχει μια ξεχωριστή θέση και στις διεθνείς σχέσεις ως επίτιμος πρόεδρος του μεγαλύτερου διαθρησκειακού οργανισμού «Οι θρησκείες για την ειρήνη», ενώ η Εκκλησία της Αλβανίας είναι μέλος του Συμβουλίου Ευρωπαϊκών και Παγκόσμιων Εκκλησιών.

Ενθουσιασμός

Όταν ξεκίνησε το έργο του ο Αρχιεπίσκοπος στην Αλβανία, η επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη ήταν σημαδιακή για την πορεία της Εκκλησίας της Αλβανίας. Οι εκπρόσωποι της πολιτικής ηγεσίας της Ελλάδας ήταν εξίσου ενθουσιασμένοι και εμψυχωτές της προσπάθειας αυτής. Σήμερα ο Αρχιεπίσκοπος μετρά 95 χρόνια ζωής και συνεχίζει να εργάζεται σαν ένας απλός στρατιώτης της Εκκλησίας με τον ίδιο ζήλο όπως τότε, που άφηνε την Αφρική για να οικοδομήσει και αλλού με το ίδιο πάθος, με την ίδια ελπίδα, με τα ίδια δάκρυα και με την ίδια πίστη στον Θεό. Και όπως λέει και ο ίδιος σε κάθε μας συνάντηση: «Χωρίς την προσευχή δεν κάνεις βήμα εδώ πέρα».

Πηγή: parapolitika.gr